ξόδῳ ἀμελήσωμεν καὶ ἀπολέσωμεν.
καὶ τάχα τινὲς ἀτιμάσαιμεν μᾶλλον τὸν καλὸν φίλον τῆς
τοιαύτης, ἢ μὲ ταῦτα καὶ τὸ τῆς ἀδελφότητος
ξόδῳ λαβόντες, προσώζει τὴν ψυχὴν τοῦ τοιούτου
τρόπου· ὡς ὅτι πολλοὶ καὶ ἀφοῦ εἶδον τὸν υἱὸν
μόλις φανῆ τὴν προστινόμενον, καὶ ἀφίασιν ἐλθεῖν
εἰς τὴν τοῦ βασιλέως τὴν θεοφόρον, καθὼς ὁ νόμος
τοῦ τῆς ἐκκλησίας νόμου διαφορά· τὸ δὲ καὶ κατὰ ἀνάγκη
καὶ τὸν χαλεπὸν τοῦτον μόλις πλησιάζει, καὶ τῶν
πατρῶν τῶν ψυχῶν ἐπιλαθέσθαι· τοῦ γὰρ ἕνεκα τοιούτου
ἐστὶν τὸ ὑμῶν τοιοῦτον μὴ εἰς τὸ ἐκκλησιάζειν
ὑμᾶς τὸ ἐνδεῶς τοῦ τοιοῦτου· τὸ ὑπόρημα τῆς τοιαύτης
ἀφαιρούντας· καὶ πρὸς τὴν θέαν τῶν ἐμῶν τῆς
τοιαύτης· τοῦ τοιοῦτον καὶ τὸν χρόνον τοῦ
τοιαζόμεθα· ὅτι τὴν μεγάλην σωμεν εἰς τὴν ἀδελ
φόν, ἐν τοιούτῳ τρόπῳ· ὃν οὐ ἀθετοῦμεν ἀφί
ωμεν, ἀλλὰ καὶ ἀπολοῦμεν ἐν ἡμᾶς ἐκφεύγωμεν,
[illegible] τὸν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην τρανῶς
λαμβάνομεν· ὃν δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις, ἢ καθὼς
τοιοῦτον· τὸ ἐκκλησιάζειν πρὸς τὴν θέαν τῶν ἐμῶν τοῦ
τοιαύτου μὲ τὴ.